

Ulvorligste fastholde, at det, som den ærede sidste Taler sagde, at vi, som have indrømmet, at der kan skee Forandringer i § 2, idet nemlig at Gjenstande, som nu ligge under de særlige Anliggender, kunne blive henlagte under de fælles Anliggender, og nogle af de fælles Anliggender henlagte under de særlige, og at det endog saa er forbeholdt i Paragraphen, at Forandringer deri kunne skee ved Lov — jeg skal, siger jeg, fastholde og oplyse, at der derfra ikke kan skaffes noget som helst Paaskud til Forsvar for det, Regjeringen kræver i dette Dieblik. Derimod er det en Lettelse, som Regjeringen har i denne Bestemmelse, naar Fællesforfatningen er i Birtfomhed, da muligviis at kunne skaffe den omtvistede Sag lagt hen fra de særlige Anliggender til de fælles. Det er dette, som gav os Haab om at kunne bevæge Regjeringen til ikke at have dette paatrængende Hæftværk; deri ligger den allerstørste Bevæggrund for Regjeringen til at give efter. Vi have to Ting paa vor Side i denne Sag. Vi have den af Regjeringen tilraadte Kundgjørelse af 28de Januar 1852, som paa det Positive siger, at i denne Retning skal ingen Forandring skee, og vi have vore Tilbud og Indrømmelser af, at Forandringen med Hensyn til, hvad der skal høre til de fælles og til de særlige Anliggender skal kunne komme paa et senere Stadium, i en senere Tid, ved Lov. Ligeoverfor disse to Motiver have vi ikke hørt noget Andet end Begyemmelighedens Grunde for, at vi skulde gaae en anden Vej. Naar den ærede sidste Taler har sagt, at det er rigtigt, at Alt, hvad der angaaer Krigsvæsenet, ligger under Fællesforfatningen, saa siger jeg, at Alt, hvad der angaaer Krigsvæsenet, ligger under Fællesforfatningen, er rigtigt, men det, hvorom her spørges, vedkommer ikke Krigsvæsenet; Krigsvæsenet har Intet med Folkets unge Mandskab at gøre, sænd det er betegnet, som skal høre Krigsvæsenet til; fra den Stund har det med dem at gøre efter visse positive Regler, og da kommer vor Lovgivning ikke til at træde imellem. Men, at forskaffe Mandskab fra Landsdelen Danmark, at indrømme, hvilket Mandskab og af hvilken Art der skal bringes tilveie i Landsdelen Danmark, er et særligt Anlig-

gende. Alt hvad vi forlange, det er at kunne styrke Bestyrelsen, som ved Lovgivningsmagten skal bringe dette Mandskab tilveie i Udøvelsen af den Forretning, hvorved det unge Mandskab udpeges til at overleveres til Krigsbestyrelsens Brug; videre gaaer vort Forlangende ikke; det er den simpleste borgerlige Beskyttelse. Det er en borgerlig Beskyttelse, som i Kundgjørelsens Dieblik er os tilfaldt, det er en borgerlig Beskyttelse, vi i ethvert Tilfælde have besvoret Ministeriet om at indrømme os. Vi have hørt en modsat Anskuelse gjøre sig gjældende; men, idet den blev gjort gjældende, blev der lagt de største Beviser for Dagen for, at de, som søgte at gjøre den gjældende, ikke kjendte de bestaaende Love, og kunde derfor ikke begribe, hvor Adskillelsen laa. Og ligeoverfor dette kræver man, at vi skulle vige tilbage. Vi forlange Intet her af Regjeringen, som jo Regjeringen har givet isorveien, og her maa jeg igjen gjøre opmærksom paa en Wildfarelse hos den ærede sidste Taler. Her er fra vor Side, som have sluttet os til det Forslag, der nu er taget tilbage, ikke talt om nogen som helst Berettigelse med Hensyn til Fællesforfatningen. Forslaget havde det store Fortrin, at det indskrænkede vort Forlangende til det simple Krav, at vi skulle bestemme, hvilket Dieblik vi ville tage Livet af os selv, at vi skulle have en Andeel i denne Beslutning og mere ikke. Dette var vor Fordring reduceret til sin simpleste Formel, uden at Fællesforfatningen havde det Mindste dermed at gjøre. Men, sagde det ærede Medlem, nu skulde vi holde os til den særlige Forfatning, men i den særlige Forfatning skulde der findes en Betegnelse af, hvilke de særlige Anliggender ere. Det er denne Betegnelse af de særlige Anliggender, hvorom Striden dreier sig. Vi have fordret som særlige Anliggender ikke Mere og ikke Mindre og knap Saameget, som Kundgjørelsen af 28de Januar har givet os; vi have modtaget den saaledes, som den er kommet til os fra Regjeringen. Vi have seet, at Regjeringen i det heromhandlede Punct ikke stemte med Kundgjørelsen, vi have ført det tilbage til Kundgjørelsen, og i flere forskjellige andre Puncter ere vi gaaede ind paa, hvad